

M-am născut în 1983 la București. După ce am absolvit Colegiul Național Mihai Eminescu, am urmat cursurile Facultății de Limbi și Literaturi Străine (franceză-rusă). De la debutul din 2002, am publicat poeme, articole și eseuri în majoritatea revistelor culturale din România. Până acum mi-au apărut două minuscule volume de versuri: *Păpușarul și alte insomnii* (2003) și *Cercul domestic* (2005). Am mai primit niște premii, iar poemele mele au fost traduse în câteva limbi străine.

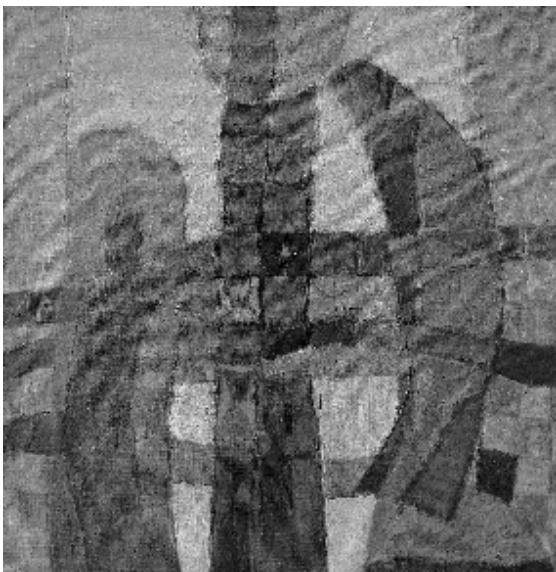
Claudiu Komartin

Aripi de fluturi sau profilul unui tânăr

CRISTINA BOBOC

Școala Națională de Studii Politice și Administrative, București

Tudor Zbârnea, *Axe către dialog*

Cu răni adânci, schingiuit și însângerat, tânărul poet își cântă durerea. Nimeni nu-l înțelege, nimeni nu-l poate înțelege, se așază la marginea lumii, lăsându-și picioarele atârinate în abis, între vis și reverie, soarbe singurătatea printre dinți. Are ochii însângezați, suferă pentru orice, pentru țigăncușa „care scuipează semințe la un semafor”, pentru că nu va mai avea niciodată opt ani, suferă pentru tot ce se întâmplă sau se poate întâmpla. Iar lumea pare să tragă de el în toate părțile, să intre cu „bocancii” murdari în sufletul său, să-l sugrume, să-l lase nud în fața mulțimii. În hipersensibilitatea sa îl afectează totul și asta îi place. Îi place ideea că toți oamenii sunt răi, astfel este motivat să-și creeze propria lume în care poate să se adăpostească de câte ori se simte în pericol. Vrea să pară tăios și încrâncenat, dar nu-i reușește. Încearcă să se recreeze după chipul și asemănarea lumii, dar într-un final se lasă învins. Îi place mai mult să sufere decât să provoace durere. Suferința nu-l sperie, suferința face parte din el, iar când nu-l mai doare nimic cade în vis. E greu de trasat o linie între vis și realitate în poemele komartiene. Amintirea și oniricul sunt mai reale decât realitatea însăși. Visul suplinește realitatea, o ajută, îi dă mai multă intensitate, la un moment dat se amestecă între ele, ajungându-se până la o cvasialienare. Nu e nimic forțat aici, imaginile curg de la sine, pline de sentimente și regrete. Și personajele sunt atât de reale încât dacă te lași prins în joc poți să o vezi pe Irina stând culcată în iarba lui august, poți să vezi până în cele mai mici detalii, chiar și femeia galbenă și țiganul poliglot. Komartin își trăiește poezia, e parte din ea sau mai degrabă ea e parte din el. Caută perfecțiunea versului, se implică până în cele mai mici detalii. Nimic se pare că nu-i scapă, iar poezia sa e vie, o simți ca pe aripile unui fluture care ți se zbate între palme.

Uneori surprinzător de direct și imprevizibil, îl vezi cum se leapadă de sine ca de o haină mult purtată și se întoarce la celălalt eu, la *alter ego*-ul pe care vrea să și-l construiască pentru a putea opune rezistență celor din afară care încearcă să-i deschidă palma. Vrea să pară lucid și puternic, chiar și atunci când frica se instalează tot mai comod alături de el.